

Na Žižkově je čajoven, jako jinde hospod. Trochu nadnesené tvrzení, uznávám, ale přesto se mi zdá, že je koncentrace prostorů překypující nabídkou čajů pod vysílačem vyšší, nežli jinde v Praze. Ve většině z nich se pořádají různé přednášky, workshopy a koncerty. Ale jen málokterá z nich je tolik napěchována koncerty známých folkových kapel, jako právě Rybanaruby. Kupříkladu 26. května tu hráli [Šantré](#) a jejich hosté [Žamboší](#).

Žamboší zaútočili na bránice. Sice začali spíše filosofickou *Pravdou o múzách*, ale s písní *Plísněnka*

(aneb Písničkářské války III: Pomsta Žambochů - o smrti Jerononýma Lešnera, Ivo Cicvárka a Karla Plíhala), nebo uzývaným

Pochodem obratlovců

, vyčarovali úsměvy a drželi je až do konce svého výstupu. Kromě perfektních vyhrávek na kytaru a Stánina mnohdy tancem doprovázeného zpěvu, ještě zaujali i mezipísničkovými spoty na téma "minicimbál vlastní výroby", který si před písní

Na lovu

připevnil Jan na kytaru. V Plísněce předvedl inovaci techniky hry s hadrem na ruce, aby zakryl akordy před zvědavýma očima konkurence. V přídavicích Stáňa Zaříkavala pramen v čajovém šálku a nechyběla ani píseň s refrénem pozpátku

O znakoplavkách

.

Šantré naproti tomu zněli trochu strojově a vážně. Byť se Dušan Vainer snažil seč mohl a vtipkoval, tak prostě Šantré předvádí hudební filosofično. Šantré mne zaujali nejen metaforickou myšlenkovostí svých textů, ale zejména jemným přístupem k aranží kytar a basy. Harmonii doplňuje někdy romanticky nasládlý, jindy až vztekly zpěv Inky Tognerové, které se významně zakulatilo břicho. To vše prostupuje autorskými písněmi, stejně jako hudebními podobami básní Jana Skácela (*Most a Mrtví*) nebo texty Jardy Síbrta. Odlehčením výstupu byl doprovod neplánovaného rytmického orchestru složeného z diváků pod vedením Jana Žambocha. Kdosi našel koš s místními rytmickými nástroji a tu už po sedačkách hbité ručky vybíraly různá cinkátka a mlátítka.

V průzračně čiré vodě jako by se koupal ten, kdo do Ryby toho večera vstoupil. Po veselých Žamboších nás Šantré přimrazilo filosofií a kupodivu právě tím, že obě tělesa byla svá (a jistě i tím, že ze stropu už zmizela Tibetská výstavka) se večerní čajovna na nikoho nezlobila a naopak koncert sama sobě na krk pověsila jako malý medailonek. A slušelo to jí, jim i nám.